

POSVÁTNÝ ZVUK ÓM

Programovací partner: GK 34

Rodina života a smrti (GK 3, 20, 23, 24, 27, 42)

Fyziologie: mozkový kmen
(medulla)

Aminokyselina: leucin

STÍN 20 POVRCHNOST

HMYZÍ REVOLUCE

Jazyk genového klíče 20 se všemi svými frekvencemi je ryze existenciálním jazykem. Nepotřebuje žádné myšlenky a nevyžaduje myšlení, proto je na intelektuální úrovni velmi těžko uchopitelný. Stínová frekvence GK 20 se týká zejména otázky, jak hluboce je vědomí schopno inkarnovat se do lidské formy. S čím většími překážkami se vědomí ve hmotné formě setká, tím méně čisté budou jeho projevy. GK 20 vypovídá o tom, *nakolik* je vědomí schopno vyjádřit se skrze lidskou bytost, a proto patří k nejmystičtějším ze všech šedesáti čtyř genových klíčů. Na úrovni stínu 20 nachází svůj výraz jen velmi malá míra vědomí; proto u lidí, kteří fungují na jeho frekvenci, vidíme procházet jen velmi zředěný odraz skutečného potenciálu života. Hlavní rolí stínu 20 je udržovat člověka na samém povrchu života, aniž by se do něj skutečně ponořil. Je to stín Povrchnosti.

Mohlo by se zdát, že stín 20 je lidským pochybením, a že pokud bychom věci dělali jinak nebo lépe, dokázali bychom jeho tíži uniknout. Ale jak uvidíme později, je tento aspekt naší DNA velmi starý. Vlastně nás dovedl až do současné fáze naší evoluce. GK 20 a jeho stín představují část lidského genomu, jež se vyvinula z druhů předcházejících člověku. Co je však důležitější, nese v sobě rysy, které lidstvo sdílí s říší hmyzu, a otevírá tak překvapivé paralely mezi oběma světy. Když pozorujeme hmyz, všimneme si, jak je neustále neuvěřitelně zaneprázdněný. Většinou žije jen krátce, obvykle několik dnů, týdnů nebo měsíců v letním období, a jediným smyslem jeho existenciálně zaměřeného života je přežití a reprodukce. První hominidé žili podobně, ryze existenciálně. Jednalo se o stadium vývoje, kdy se genetické naprogramování lidstva projevovalo především skrze fyzické tělo – dýcháním, přijímáním potravy, zabíjením a sexuální aktivitou. Čím dále se vydáme proti směru evoluce, tím existenciálněji orientovaný se nám bude lidský život jevit.

Vše se změnilo, když se vyvinul lidský neokortex. Tím se naše vědomí přesunulo od fyzických instinktů k rychle se vyvíjejícím kognitivním schopnostem mozku. Jakmile člověk začne přemýšlet, dochází k jedné zvláštní věci: začne se mu zdát, že se ocitnul mimo přítomný okamžik. Jedná se o iluzi, která vzniká v důsledku toho, že mysl je schopna myslet jen lineárně a každý objekt svého zájmu zařadí do časového rámce. Tím platíme za neuvěřitelné schopnosti své mysli; navzdory vší své genialitě je limitována myšlením v hranicích falešné reality zvané čas. Čím je mysl dominantnější, tím větší překážky jsou vědomí kladeny, aby mohlo plně fungovat. A to je podstatou jevu, jenž se v tomto klíči nazývá Povrchnost. Žít povrchně znamená žít v mezích falešné iluze sprádané mysli.

Mnoho z nás touží po *starých dobrých časech*, kdy lidé žili primitivnějším, jednodušším a svým způsobem i čistším životem, neboť lidská mysl ještě tolik neovládala naši realitu. Ve skutečnosti nebyly naše životy o nic čistší a kromě toho evoluci nejde vrátit zpět. Když jsme ještě žili plně na bázi instinktů jako zvířata, nevěděli jsme nic o morálce ani o svědomí. Kdybychom se teď z ničeho nic ocitli ve *starých dobrých časech*, zdály by se nám nejspíš strašlivé a barbarské. Evoluce lidského mozku změnila tvář naší planety, zejména za posledních sto let, a i když si rádi stěžujeme na současný stav světa, jedná se do značné míry o změnu k lepšímu. Na nás lidech je zajímavé, že jsme směsicí původního instinktivního zvířecího vědomí, současného racionálního mentálního vědomí a budoucího holistického duchovního vědomí, jehož plně

projevení se blíží. Naše nostalgické vzpomínání na *staré dobré časy* totiž pramení z naší genetické paměti, z niterných vzpomínek na velmi ranou epochu lidské evoluce, kdy bylo duchovní vědomí člověka plně rozvinuté. Nicméně všechny důkazy o době prožité v *ráji* byly zcela vymazány velkým kataklysmatem, jehož následkem zmutovala i naše DNA a jež přivodilo současnou intelektuální éru. Více informací k tomuto tématu přináší GK 55.

To, co se jeví jako povrchnost, je ve skutečnosti jen přízpusobením tomu, jak funguje naše vědomí. Evoluční fáze, která se nyní blíží svému konci, je věkem povrchnosti, kdy se zdá, že se lidstvo vzdálilo své přirozenosti. Ale není to tak úplně pravda. Přestože jsme ovládáni vědomím, které neumí existovat v přítomném okamžiku, ať se nám to líbí nebo ne, v přítomném okamžiku žijeme. Naše současná mentální výbava nám jenom nedovoluje cítit se v jednotě se životem, jako jsme to uměli dřív. Abychom tuto mentální fázi dokončili, požaduje po nás evoluce povrchnost. Ta však způsobila, že jsme se odcizili samému zdroji života, což se odráží v touze člověka po návratu zpět k tomuto zdroji. Důvodem všeho našeho vědeckého a náboženského snažení je neschopnost vesmírného vědomí proniknout za hranice lidského mozku. Tento jediný hlavolam dal vzniknout všem šedesáti čtyřem stínům. Mysl nám brání cítit jednotu s životem.

Když se povrchnost přemění v čin, stává se slepou, samoúčelnou aktivitou. Jedinou možností, jak se na frekvenci stínu cítit v jednotě se životem, je stále se něčím zabývat, přestože nám tato *zaneprázdněnost* již ze své podstaty brání být v přítomnosti. Jedná se spíše o nepřítomnost vědomého jednání. Podobné chování připomíná aktivitu hmyzu. Člověk je naprogramován tak, aby byl na individuální úrovni neuvěřitelně zaměstnaný. My však bohužel nejsme – na rozdíl od některých typů hmyzího společenství – ještě schopni fungovat na kolektivní úrovni. Programovacím partnerem stínu 20 je stín 34 zvaný Vynucování, který s sebou nese soustředění na sebe. Postrádá-li naše činnost uvědomění, stává se ničivou silou, která ve svém okolí působí spoušť. Zmíněné dva stíny představují činnost nebo nedostatek činnosti v reakci na situace vytvořené naší myslí.

Teprve až bude mysl podřízena našemu budoucímu uvědomění sídlícímu v solar plexu, může vědomí začít projevovat činnost, která se již neseťká s žádným odporem. To měl Buddha na mysli, když hovořil o *správném konání*. Ke správnému konání dochází, když nás frekvence naší DNA pozvedne nad stínové stavy. Potom se všechny naše činy odehrávají přirozeně a harmonicky. Teprve v této finální fázi evoluce začne lidský rod napodobovat složitější hmyzí společenství, například mravenců či včel. Tehdy začne vědomí dýchat skrze každého jednotlivce, a tak dojde ke splnutí kolektivu do jednoty.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 20 – NEPŘÍTOMNOST

Ve své introvertní podobě vyvolává stín 20 dojem absolutní nepřítomnosti. Pozorujeme ji zejména v očích člověka: zdají se vzdálené, jako by jen zíraly do dále. Popisovaný projev stínu 20 může být chvilkový, nemusí se jednat o trvalý stav. Vědomí těchto lidí často zamrzne intenzivním nevědomým strachem, který způsobí, že se na nějakou dobu dostanou mimo sebe. Okamžik, kdy se vědomí vzdálí z těla člověka, představuje vlastně jakousi malou smrt. Může k tomu dojít i v důsledku intenzivního šoku. U těchto lidí se život chvílemi zapíná a opět vypíná v závislosti na činnosti či naopak nečinnosti jejich mysli.

REAKTIVNÍ PODOBA STÍNU 20 – HEKTIČNOST

V reaktivní podobě funguje mysl přesně opačným způsobem než v represivní. K žádnému ochromení nedojde, ale strach je okamžitě převeden na nějakou aktivitu. Lidé, kteří projevují stín 20, jsou tudíž neustále v pohybu, natolik pohlceni svou hektickou činností, že nejsou schopni se zastavit. I zde se jedná o stav, který je v lidské populaci velmi rozšířený v důsledku hluboké spojitosti tohoto stínu se způsobem, jak jej naše mysl převádí na aktivitu. Svět, v němž žijeme, je čím dál hektičtější, protože jej lidé svým naprogramováním takový vytvářejí. Až se u lidí začne objevovat nové vědomí, obrovská část lidských aktivit prostě vymizí, protože jsou pouze vedlejším produktem naší nepokojné mysli.

DAR 20 SEBEJISTOTA

BOŽSKÁ LENOST

Dar Sebejistoty člověk obdrží, až se naučí nepovažovat své myšlení za autoritu při rozhodování. Se sebejistotou musí přijít hluboké odevzdání životu v každém jeho okamžiku. Jakmile se začneme smířovat s tím, že život má své vlastní plány a ubírá se svými vlastními cestami, přestaneme se mu do toho svou myslí plést. Dar 20 nezískáme pomocí žádných cvičení, to jen život sám nás může naučit, jak nechávat věcem volný průběh. Dar Sebejistota je vlastně předzvěstí vyšších stavů duchovního vědomí. Začneme zjišťovat, že rozhodnutí se v životě prostě nějak dějí, a není proto potřeba si s nimi zoufale lámat hlavu. Na vyšších úrovních frekvencí vznikají rozhodnutí právě tehdy, když je jich třeba, aniž by nad nimi bylo nutné dlouze předem uvažovat. Naše mysl může předem naplánovat určitý postup, ale je-li rozhodnutí učiněno opravdu na frekvenci daru, vynoří se náhle s naprostou jasností a my celou svou bytostí víme, jak se zachovat.

Dar 20 je základem šťastného života a je součástí genetické skupiny zvané *Rodina života a smrti*, která nás učí, jak dětem vytvořit prostředí, které by jim umožnilo vyrůst ve šťastné, zdravé a osvěcené dospělé lidi. Aby dítě vyrostlo do sebejistoty, musíme v něm pěstovat ohleduplnost (GK 27), umění odpoutat se (GK 42), podněcovat v něm vynalézavost (GK 24), schopnost inovace (GK 3) a hlavně jednoduchost (GK 23). Těchto pět klíčů se pro rodiče může stát základem uceleného životního systému, a budou-li nad nimi rozjímat, získají hluboký pocit svobody pro sebe i pro své děti. Sebejistota je prostřednictvím daru svého partnerského programu 34 přímo spojená s individuální silou. Každé dítě má v sobě přirozenou sílu, která se v průběhu jeho vývoje projevuje odpovídajícím způsobem, pokud vyrůstá v prostředí naplněném skutečnou láskou rodičů a vrstevníků. Nejdokonalejším milujícím prostředím pro dítě je okruh sebejistých dospělých. Energetické pole otevřenosti, integrity a uvolněnosti vytvořené vícegenerační rodinou nebo komunitou dospělých, kteří jednají správně, představuje nejlepší základ pro přirozený rozvoj dítěte.

Sebejistota znamená konec naší tendence obávat se o život. Přináší také jistou dávku smyslu pro humor, i když se jedná spíše o vnitřní smysl pro humor nebo pocit *lehkosti* bytí. Na této úrovni frekvencí začínáme tušit, že je možné existovat i na vyšší úrovni než na té, kterou zatím známe. Získáváme dokonce pocit, že se o nás stará nějaká vyšší energie. Lidé podobným vjemům rádi dávají nejrůznější antropomorfní podoby – od strašných duchů a andělů přes kontakt s dušemi zemřelých až po dohled samotného božstva. Ve svém nejryzejším smyslu představuje pocit sebejistoty stav, kdy se začíná vynořovat naše širší podstata. Je příznakem toho, že fyzické schránce bylo umožněno, aby se do ní inkarnovalo více vědomí. Paradoxem je, že čím více dáváme svým pocitům antropomorfní podobu, tím pomaleji narůstají, protože je tak vtahujeme zpět do království mysli, kam vůbec nepatří. Na frekvenci daru 20 dochází k tomu, že začínáme experimentovat se systémem solar plexu – s nástrojem budoucího lidského vědomí.

V lidském těle jsou obsaženy genetické instrukce potřebné pro uskutečnění vyšší mutace v naší DNA, které se týkají funkcí systému solar plexu. Jakmile se podobná mutace jednou spustí (aktivuje ji GK 55), bude nám k dispozici celá nová úroveň fungování vědomí. Dar 20 připravuje živnou půdu pro tuto vyšší mutaci, jejíž plný projev uvidíme v siddhi 20. Míra sebejistoty je přímo úměrná tomu, nakolik jsme schopni přestat být obětí své mysli. Až se začneme tuto dovednost učit, pocítíme jemné rozšíření svého meditativního vědomí – schopnosti být pozorovateli své mysli, aniž bychom uvízli v její pasti. Vnímání prostoru v našem nitru bude dál narůstat, a jak se do něj budeme nořit stále hlouběji, bude se nám zdát, jako by se nás zmocnila nějaká síla existující mimo nás. Vedlejším produktem tohoto vnitřního rozšíření je právě Sebejistota – trvalý pocit, že vše je v pořádku. V této fázi nám začíná svítat jistá úleva: už se nemusíme tolik snažit kontrolovat svůj život. Naopak, dovolujeme teď životu, aby nás vedl.

S darem 20 dochází v podstatě k tomu, že vědomí v solar plexu přebírá hlavní úlohu namísto mysli. Stará učení v Číně a Japonsku odedávna dobře chápala význam centra solar plexu, které se v Orientu nazývá *bara* nebo *tan tien*. Jogíni praktikující tradiční postupy zjistili, že se v oblasti hary nachází něco jako latentní vědomí, a na svém zjištění postavili celý svůj filozofický systém – počínaje medicínou až po bojová umění. Základem vědomí, které vyzařuje ze solar plexu, je odevzdání. V tomto smyslu znamená napojení na velmi mocnou univerzální ženskou sílu. Někoho může šokovat, že je sebejistota založena na sebeodevzdání a ne na sebezprosažení. Sebejistota je mnohem více než obyčejná sebedůvěra, již si lze vybudovat pomocí

různých technik a návodů, jak se prosadit. Dar 20 si vypěstujeme jen tehdy, dokážeme-li důvěřovat, být trpěliví a odevzdat se životu. Nejedná se tedy o žádnou techniku. Sebejistota je založena na filozofii, že je třeba dovolit, aby vše přišlo za námi, namísto abychom se stále za něčím honili. A právě díky této božské lenosti je dar 20 skutečným základem naší vnitřní uvolněnosti.

SIDDHI 20 PŘÍTOMNOST

POSVÁTNÁ OKTÁVA

Siddhi 20 je tak unikátní, že o něm můžeme sdělit jen velmi málo. V mýtech se s ním setkáváme v podobě *božího dechu* nebo *božího slova*. Přítomnost je základní podstatou bytí. Ve skutečnosti nevystihuje slovo *přítomnost* toto siddhi dostatečně. Bylo by vlastně pravdivější psát je vždy s velkým písmenem - *Přítomnost* (v angličtině plní tuto funkci člen – the Presence, *pozn. překl.*), abychom posílili dojem, že se jedná o stav vědomí, který nemá nic společného s žádným jednotlivcem. Je projevem přítomnosti božství v člověku jako nástroji. Jakmile člověk dosáhne tohoto siddhického stavu, Přítomnost jej zcela prostoupí. Celou jeho bytost zaplaví čisté vědomí, které utiší mentální aktivitu a vtáhne ho do věčného přítomného okamžiku. Když k tomu dojde, najednou vidíme celý svět vytvářený lidskou myslí jako naprosto povrchní. I ten nejmenší lístek nebo kamínek mají v tuto chvíli více života než všechny nejužasnější lidské myšlenky. Přítomnost je vnímána všude, neodmyslitelně spjata se vším, a proto vznikl termín *všudy přítomná*.

Ve stavu Přítomnosti neexistuje individualita. Může se klidně stát, že budeme na jednom místě sedět tři dny a přitom mít pocit, že neuběhla ani sekunda. Čas se rozplynul na pozadí vědomí všeho bytí. Při prchavém prožitku *déjà vu* zakoušíme čistou chuť pravé Přítomnosti, kdy se v přítomném okamžiku slévá minulost s budoucností a my se na letmou intenzivní chvíli dostáváme za jejich hranice. Přítomnost je také výjimečná tím, že ji může cítit kdokoli. Rozkvetě-li v člověku Přítomnost, vytvoří kolem něj sotva znatelnou atmosféru – pocit klidu a pohody, který proniká jeho aurou a vyzáruje z něj ven do všeho stvoření. Pobývání v Přítomnosti má za následek také prohloubení dechu. Pomocí dechu spojuje Přítomnost všechny lidské bytosti v jednu. Proto začnou lidé ponoření do atmosféry Přítomnosti dýchat společně jako jedna entita.

Skutečný siddhický stav je stavem naprostého uvolnění. Když začneme uvolňovat hlubší a hlubší vrstvy napětí, nutí nás vysoké frekvence Přítomnosti opakovaně si zhluboka povzdechnout a uvolnit dech, dokud se naše tělo nedostane do stavu úžasné pohody. Přítomnost se projevuje i jako hluboká mírnost v pohledu člověka. Osobě ponořené v Přítomnosti nezáleží absolutně na ničem; myšlenky jsou irelevantní a utrpení již neexistuje, protože mysl byla vytržena i s kořeny. Není ani o čem hovořit, protože vše se jeví jako povrchní. Jen ticho se může alespoň přiblížit skutečné pravdě. Díky Rodině života a smrti – skupině kodonů související s tímto genovým klíčem – poznáme, že přítomnost je také *kvintesencí*, po níž po celá tisíciletí pátraly generace hledajících (GK 23). Má také přímý vztah k prožitkům Ticha (GK 24), Nezištnosti (GK 27), Nevinnosti (GK 3) a Oslavy (GK 42).

Siddhi 20 souvisí i s mystickým charakterem oktávy – vše přesahujícího tónu, který zahajuje, zakončuje a spojuje všechny vibrace ve vesmíru, v němž žijeme. Je také osmou barvou barevného spektra – čisté bílou, která obsahuje všech sedm barev a která nás také přivádí zpět k číslu nula, což je čern, z níž vznikají všechny formy. A hlavně je posvátným dechem, který spojuje říši světla a zvuků a umožňuje nám plně vstoupit do vědomí jako do čisté existence.

Siddhi 20 se týká také osmé úrovně reality, skutečného základu našeho božského původu, zvané *logoická úroveň*. Jak se vědomí rozšiřuje a prostupuje každou ze sedmi vrstev či obalů, které obklopují lidskou bytost (podrobný popis každé ze sedmi vrstev viz GK 22) – věčný kosmický oceán vědomí, ve kterém plaveme – dojde konečně k odhalení logoického těla neboli slova božího v celé jeho nádheře. Logoická sféra, osmá transcendentální úroveň, dalece přesahuje lidstvo, slova i formy.

Sedm posvátných těl lidstva

1. fyzické
2. astrální
3. mentální
4. kauzální
5. buddhické
6. átmické
7. monadické
8. logoické

Jakmile se v člověku otevře Přítomnost, je pro něj těžké udržet si ve vnějším světě nějakou roli, protože v něm nenachází nic skutečně důležitého. Takový člověk už nezapadá do společnosti, ani nemůže nikomu vysvětlit realitu, v níž žije. Nezbyvá než žít dál a nechat život, aby mu přinášel vše, co přináší, i když už to pro něj postrádá jakoukoli zajímavost. Přítomnost vše smete – skoncuje s touhou, sexem, myšlenkami a dokonce i pocity. Člověk už necítí nic kromě Přítomnosti samé. Vznešenost Přítomnosti pohltí dokonce i ty nejhlubší lidské genetické programy, jako je potřeba jíst a přežít. Abychom lidi v tomto stavu udrželi při životě, je někdy nutné je přímo krmit. Nicméně ve většině případů je člověk i nadále schopen dodržovat své návyky, přestože jsou z hlediska trvání vědomí ve skutečnosti viděny jako nepodstatné.

V budoucím světě nakonec siddhi 20 lidstvo pohltí. Až se tak stane, vstoupíme do světa věčnosti, v němž si mysl uchová pouze úlohu pomocníka v komunikaci. Díky mutaci, k níž dojde v solar plexu, nám siddhi 20 umožní žít konečně v míru se světem. Ve východních kulturách symbolizuje prvotní zvuk v srdci světa znak *omkar*, k němuž přináší zvuk *óm*. Tento zvuk bude znít, až se začne probouzet siddhi 20; neslyšný tón spojující všechny život, prostupující všechna stvoření a navracející vše zpět do čisté reality existence.